vers VO OR vers

LEZING 5
69 MINUTEN

NUMERI

10-12

Israëls vertrek van de Sinaï, het klagen van het volk en de last van geestelijk leiderschap.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/numeri/10-12

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De zilveren trompetten en hun signalen	4 min	4
2	Verstaanbare leiding door de Geest	3 min	6
3	De vertrekvolgorde van stammen en tabernakel	5 min	8
4	Hobab als gids door de woestijn	4 min	11
5	De ark trekt op en Mozes bidt	3 min	14
6	Klagen over wat God geeft	3 min	16
7	Het vuur bij Tabera en Mozes' voorbede	3 min	17
8	Het verlangen naar het eten van Egypte	4 min	19
9	Ontevredenheid over het manna	2 min	21
10	Mozes kan de last niet meer dragen	2 min	23
11	Zeventig oudsten delen de leiderslast	2 min	25
12	God belooft vlees en Mozes twijfelt	5 min	26
13	De Geest op de oudsten en hun profeteren	2 min	29
14	Eldad en Medad profeteren in het kamp	2 min	30

15	Jozua vreest voor Mozes' gezag	3 min	31
16	Mozes wenst Gods Geest op heel het volk	2 min	33
17	Gods Geest voor iedereen: Joël en Pinksteren	4 min	33
18	God brengt kwartels naar het kamp	3 min	36
19	Begeerte brengt Gods oordeel	2 min	38
20	Mirjam en Aäron bekritiseren Mozes	2 min	39
21	God verdedigt de zachtmoedige Mozes	2 min	40
22	Mozes' gezag en kritiek op voorgangers	3 min	42
23	Kritiek op de wetgeving van Mozes	2 min	43
24	Mirjams melaatsheid en haar terugkeer	3 min	44
	Om verder te lezen		46

1

De zilveren trompetten en hun signalen

We zijn bij Numeri hoofdstuk 10. In dit hoofdstuk zullen we zien hoe de Israëlieten aan hun tochten vanaf de berg Sinaï beginnen. Maar er is nog een andere zaak waarvan we misschien hadden verwacht dat die in een ander hoofdstuk zou worden behandeld dan het vertrek van de Israëlieten. In de eerste tien verzen van hoofdstuk 10 staan namelijk deze instructies over het maken van twee zilveren trompetten. Er staat:

> De HEERE sprak tot Mozes: Maak voor u twee zilveren trompetten; van gedreven werk moet u ze maken. Ze dienen u tot het samenroepen van de gemeenschap en tot het opbreken van de kampen.
>
> NUMERI 10:1-2

Trompetten zijn al eerder genoemd. Bij de berg Sinaï waren er trompetten, en ook het Feest van het bazuingeschal enzovoort wordt genoemd. Maar bij de andere vermeldingen van trompetten ging het om de sjofar, een ramshoorn. Meestal zijn de trompetten die in de Pentateuch worden genoemd de sjofar, zoals ze die noemen. Dat is gewoon een ramshoorn die tot een signaalinstrument is gemaakt om de samenkomsten bijeen te roepen enzovoort. Maar nu hebben we echte trompetten, die wat meer lijken op wat wij ons bij trompetten voorstellen, gemaakt van metaal. Deze twee zijn meer bepaald van zilver gemaakt. Er staat dat ze zullen dienen om de gemeenschap bijeen te roepen en het optrekken van de kampen te regelen.

> Als zij daarop blazen, moet heel de gemeenschap zich bij u verzamelen, bij de ingang van de tent van ontmoeting. Als zij er echter maar op één blazen, moeten de leiders, de hoofden van de duizenden van Israël, zich bij u verzamelen.
>
> NUMERI 10:3-4

Ze geven hiermee een soort signaal. Twee trompetten die klinken betekenen dat iedereen moet komen. Eén trompet betekent dat alleen de leiders moeten komen.

> Als u met een onderbroken klank blaast, moeten de kampen die aan de oostkant hun kamp opgeslagen hebben, opbreken.
>
> NUMERI 10:5

Dat moet een soort speciale triller zijn.

> Als u voor de tweede keer met een onderbroken klank blaast, moeten de kampen die aan de zuidkant hun kamp opgeslagen hebben, opbreken; van rustplaats tot rustplaats moeten ze met een onderbroken klank blazen. Bij het bijeenroepen van de gemeente moet u echter wel blazen, maar geen onderbroken klank laten horen. En de zonen van Aäron, de priesters, moeten op die trompetten blazen. Het zal voor u tot een eeuwige verordening zijn, al uw generaties door. Wanneer u dan in uw land ten strijde trekt tegen de tegenstander die u benauwt, moet u met die trompetten een onderbroken klank laten horen. Dan zal aan u gedacht worden voor het aangezicht van de HEERE, uw God, en u zult van uw vijanden verlost worden. En op de dag van uw blijdschap, op uw feestdagen en aan het begin van uw maanden moet u ook op de trompetten blazen, bij uw brandoffers en bij uw dankoffers. Ze dienen u tot gedachtenis voor het aangezicht van uw God. Ik ben de HEERE, uw God.
>
> NUMERI 10:6-10

Dit was misschien nog een manier waarop God leiding gaf aan de mensen: de trompetsignalen. Mozes blies op de trompetten, waarschijnlijk Mozes en de priesters, wanneer ze het kamp iets moesten meedelen. Namelijk dat het tijd was om op te

trekken, tijd om ten strijde te trekken, tijd om bij de tabernakel bijeen te komen, of tijd voor de leiders om bijeen te komen. Dat waren bijzondere momenten.

Natuurlijk zou het in beweging komen van de wolk het belangrijkste signaal zijn dat iedereen verder zou trekken. Maar ze zouden niet allemaal tegelijk verder trekken. Ze zouden op de trompet blazen, en dan zou het eerste kamp aan de oostkant vertrekken. Vervolgens zouden ze op het juiste moment opnieuw op de trompet blazen, en dan zou het volgende kamp aan de zuidkant vertrekken. Het is waar dat het in beweging komen van de wolk iets was wat God soeverein deed en wat iedereen kon zien zonder dat de trompet klonk. Maar toch wachtten ze op het trompetgeschal om te weten wanneer elk kamp moest opbreken en volgen.

2

Verstaanbare leiding door de Geest

In zekere zin zijn de trompetten nog een middel waardoor God leiding geeft, nog een manier om het kamp instructies te geven over wat ze moeten doen. Ik denk aan 1 Korinthe 14, waar Paulus spreekt over de gaven van de Heilige Geest. Hoe die als het ware bedoeld zijn om leiding te geven, en hoe belangrijk het is dat ze voor de mensen hoorbaar en duidelijk zijn.

In 1 Korinthe 14:6–8 zei Paulus:

> En nu, broeders, als ik naar u toe zou komen en in andere talen zou spreken, wat voor voordeel zou ik u brengen, als ik ook niet tot u zou spreken óf door openbaring, óf door kennis, óf door profetie, óf door onderricht? Dat geldt ook de levenloze dingen die geluid geven, of het nu een fluit is of een citer, als zij zich niet onderscheiden in hun klanken, hoe zal men weten wat op de fluit of op de citer gespeeld wordt? Want ook als de bazuin een onherkenbaar geluid geeft, wie zal zich gereedmaken voor de strijd?
>
> 1 KORINTHE 14:6-8

Je kunt een lied alleen herkennen doordat de noten van elkaar verschillen, en de instrumenten moeten de juiste noten spelen, anders herken je het lied niet.

De gedachte hier is dat wanneer God door de gaven tot de gemeente spreekt, de Heilige Geest probeert de gemeente iets mee te delen. Misschien probeert Hij hen voor de strijd bijeen te roepen, zoals wanneer deze trompetten in Israël klonken. Als de trompetten geen begrijpelijk geluid laten horen, als het geen herkenbaar signaal is, dan zal niemand zich op de strijd voorbereiden. Er was een bepaald trompetsignaal dat hun duidelijk moest maken dat ze zich op de strijd moesten voorbereiden. Als het volk zich op de strijd moest voorbereiden, kon degene die op de trompet blies maar beter dat signaal laten horen en geen ander. Hij moest ervoor zorgen dat de mensen het zouden begrijpen.

Paulus zegt dat het zo ook is met de gaven van de Geest. Als ze niet verstaanbaar zijn — als je bijvoorbeeld in tongen spreekt en er geen uitleg is — dan komt wat God ook maar probeert te zeggen niet over. Paulus zei dat het beter is om te spreken door openbaring of door profetie of door onderwijs, of door iets wat verstaanbaar is, zodat de boodschap van de Heilige Geest kan overkomen.

Op de trompetten werd natuurlijk geblazen door menselijke leiders: Mozes en Aäron enzovoort. Wat hun functie als middel tot leiding voor het volk Israël betreft, stellen de zilveren trompetten waarschijnlijk Gods leiding door menselijke instrumenten voor. Net als bij de gaven van de Geest is het niet alleen Gods stem die uit de hemel buldert, maar spreekt Hij door een menselijke profeet, of iemand die aanspoort, of een leraar, of iemand die een woord van de Heere heeft. Door tussenkomst van mensen. Zij geven aanwijzingen aan de gemeente, maar het is God Die dat doet. Hij gebruikt menselijke instrumenten.

Bij deze trompetten werden mensen ingeschakeld die op de trompet bliezen. Maar dat was natuurlijk om het hele kamp duidelijk te maken wat God hen wilde laten doen. Er is de beweging van de wolk die de gemeente leidt, en er zijn de instrumenten, de trompetten. Daarop wordt in dit geval geblazen door de profeten, zoals Mozes, die daarmee ook daadwerkelijk richting geven aan het kamp.

3

De vertrekvolgorde van stammen en tabernakel

In vers 11 beginnen we enige beweging te zien.

> Het gebeurde in het tweede jaar, in de tweede maand, op de twintigste van de maand, dat de wolk opgeheven werd van de tabernakel van de getuigenis.
>
> NUMERI 10:11

Dat is natuurlijk negentien dagen na het begin van het boek. Het boek begon op de eerste dag van de tweede maand. Dit is nu negentien dagen later.

> De Israëlieten braken op, en trokken van rustplaats tot rustplaats, uit de woestijn Sinaï; en de wolk bleef rusten in de woestijn Paran. Voor het eerst braken zij op, op bevel van de HEERE, door de dienst van Mozes.
>
> NUMERI 10:12-13

Daarna worden alle stammen langsgelopen en wordt in feite bevestigd wat ons al verteld is. Die drie stammen die aan de oostkant gelegerd waren, trokken als eerste op. Daarna trekken degenen op die aan de zuidkant gelegerd waren. Natuurlijk is ons eerder in hoofdstuk 10 net verteld dat het trompetsignaal zou aangeven wanneer het voor elke groep tijd was om op te breken en te vertrekken. Het heeft geen zin dat iedereen tegelijk opbreekt als er zoveel miljoenen mensen zijn. Het zal lang duren voordat de laatsten daadwerkelijk in beweging komen.

Mozes zou het in de gaten houden: wanneer deze stammen uit het oostelijke kamp vertrokken zijn, is het tijd om de volgende groep daar te laten aansluiten. Dus blazen ze op de trompet en brengen ze hen op gang. Nadat de eerste twee kampen vertrokken waren, werd de tabernakel zelf afgebroken en verplaatst, en die reisde midden in het kamp mee. Daarna zouden achtereenvolgens de westelijke en de noordelijke groepen vertrekken. Dat lezen we hier.

In vers 14 staat:

> Als eerste brak het vaandel van het kamp van de nakomelingen van Juda op, ingedeeld naar hun legers; en Nahesson, de zoon van Amminadab, had de leiding over zijn leger.
>
> NUMERI 10:14

Er wordt ons opnieuw verteld dat hun leider Nahesson heette. Hij is al een aantal keren genoemd. Al deze leiders zijn dat. Bij Juda waren natuurlijk de stam Issaschar en de stam Zebulon, die in de verzen 15 en 16 genoemd worden. Hun leiders worden

opnieuw bij naam genoemd.

> Toen werd de tabernakel afgebroken, en de nakomelingen van Gerson en de nakomelingen van Merari, de dragers van de tabernakel, braken op. En het vaandel van het leger van Ruben brak op, ingedeeld naar hun legers; en Elizur, de zoon van Sedeür had de leiding over zijn leger.
>
> NUMERI 10:17-18

De stammen Simeon en Gad worden als volgende twee genoemd; zij waren bij hen. Dan staat er in vers 21:

> En de Kahathieten, de dragers van voorwerpen van het heiligdom, braken op. Men bouwde de tabernakel op, voordat de Kahathieten aankwamen.
>
> NUMERI 10:21

Dus het gebouw van de tabernakel zelf trok achter de eerste groep aan. Daarna vertrok de tweede groep, die uit het zuiden, en vervolgens vertrokken de voorwerpen van de tabernakel. Het is niet duidelijk. Het lijkt erop dat de ark daarbij was. En daarom lijkt het erop dat de ark, samen met het gouden altaar en de kandelaar en alle andere spullen, tijdens het optrekken midden in het kamp zou zijn. Maar we zullen later in vers 33 zien dat de ark van het verbond van de Heere voor hen uit ging. Het is dus enigszins dubbelzinnig.

Het lijkt erop dat misschien alleen de ark voor de hele stoet uit werd gedragen. Maar het gebouw van de tabernakel, op zijn wagens enzovoort, werd achter de eerste groep aan getrokken. Zo kon het, waar ze vervolgens ook hun kamp zouden opslaan, daar vóór de inrichting aankomen, zodat de tabernakel opgebouwd kon zijn tegen de tijd dat de inrichting daar aankwam. Dus sturen ze de tabernakel vooruit, vóór de voorwerpen die erin geplaatst zijn.

Eerst vertrekt het kamp aan de oostkant, dan wordt het gebouw afgebroken en verplaatst, dan vertrekt het kamp aan de zuidkant en vervolgens wordt het meubilair van de ark verplaatst. Er zou blijkbaar zoveel tijd als nodig was zitten tussen de aankomst van de tabernakel op de nieuwe plaats en de aankomst van het meubilair, zodat ze hem konden opzetten en de spullen erin konden zetten. Dat staat er in vers 21. Daar staat dat de tabernakel voor hun aankomst gereed zou zijn. Vers 22, het vaandel van het kamp van de kinderen van Efraïm. Dat was het kamp aan de westkant, waar ook de mensen van Manasse en Benjamin bij waren. Dan vers 25, het vaandel van het kamp van de kinderen van Dan. Dat waren degenen aan de noordkant van de plaats waar de tabernakel stond, en bij hen waren de kinderen van Aser en Naftali. In vers 25 staat dat zij de achterhoede vormden. Dit leek dus op het uitrukken van een leger, al gingen ze niet noodzakelijkerwijs naar een bepaalde veldslag. Ze trokken gewoon verder. Maar ze reisden als een volk dat militair georganiseerd en klaar voor de strijd was. Die stammen die bij Dan hoorden, vormden dus hun achterhoede.

Dan staat er in vers 28:

4

Hobab als gids door de woestijn

> Dit was de volgorde van het opbreken van de Israëlieten, ingedeeld naar hun legers, als zij opbraken. Mozes zei tegen Hobab, de zoon van Rehuel, de Midianiet, de schoonvader van Mozes: Wij trekken naar de plaats waarvan de HEERE gezegd heeft: Ik zal u die geven. Ga met ons mee, en wij zullen je weldoen, want de HEERE heeft over Israël het goede gesproken.
>
> NUMERI 10:28-29

Deze man was dus de zwager van Mozes.

Hobab was dus een Midianiet, uiteraard, de zoon van Jethro, de zoon van Rehuël. Rehuël en Jethro zijn verschillende namen voor dezelfde man, de schoonvader van Mozes. Dit was de broer van de vrouw van Mozes, hoewel de vrouw van Mozes niet bij

hem was, voor zover we kunnen nagaan. In hoofdstuk 12 zien we dat Mozes met een andere vrouw trouwt, een Ethiopische vrouw. Maar het lijkt erop dat Zippora óf van hem gescheiden was, óf in elk geval niet meer bij hem woonde en met haar vader naar Midian was teruggegaan. Hoewel ze nu in Midian waren. De berg Sinaï lag blijkbaar in Midian, als de alternatieve locatie van de Sinaï die we eerder hebben besproken, juist is. Hij bevond zich dus in dezelfde streek als zijn schoonvader, en dat zou kunnen verklaren waarom Hobab daar ook was.

Toen Mozes op weg ging, waren ze in Midian. Hobab was een Midianiet. Hij was aangetrouwde familie van Mozes, en blijkbaar dacht Mozes dat hij als verkenner of gids van nut zou zijn. Maar waarom zouden ze hem als verkenner of gids nodig hebben als ze de wolk hadden? De wolk zou hun vertellen waar ze heen moesten. Maar een ervaren sjeik uit de woestijn zou natuurlijk kunnen helpen. Sommigen zouden beter dan anderen kunnen herkennen waar water te vinden was. Wat Mozes in vers 31 tegen hem zegt, is:

> Mozes zei: Verlaat ons toch niet, want omdat jij weet hoe wij ons kamp in de woestijn moeten opslaan, kun je ons tot ogen zijn.
>
> NUMERI 10:31

Misschien was deze man er goed in om rond te speuren naar eetbare dingen en waterbronnen, en misschien ook om naar vijanden uit te kijken. Dat is moeilijk te zeggen. Hij zou zoiets kunnen zijn als een indiaanse gids voor een paar bleekgezichten die door indiaans gebied proberen te trekken, waar de indianen het land veel beter kennen. Het is waar dat de algemene richting en de precieze kampeerplaats door de wolk bepaald zouden worden. Maar er zouden allerlei praktische zaken zijn waarbij een plaatselijke gids zou kunnen helpen. Mozes vraagt Hobab, zijn zwager, dus om in die hoedanigheid met hem mee te gaan.

In vers 30 wijst Hobab hem aanvankelijk af:

> Maar hij zei tegen hem: Ik ga niet mee; ik ga naar mijn land en naar mijn familiekring terug.
>
> NUMERI 10:30

Daarop zei Mozes:

> Mozes zei: Verlaat ons toch niet, want omdat jij weet hoe wij ons kamp in de woestijn moeten opslaan, kun je ons tot ogen zijn. En het zal gebeuren, als je met ons meegaat, en dat goede waarmee de HEERE ons zal weldoen, gekomen zal zijn, dat wij ook jou weldoen zullen.
>
> NUMERI 10:31-32

Blijkbaar stemde Hobab ermee in. We lezen niet dat hij dat deed, maar volgens mij wordt de indruk gewekt dat hij inderdaad met hen meeging. Dat hij in vers 30 zegt:

Nee, ik ga terug naar mijn familie.

was misschien gewoon iets wat je in die cultuur uit beleefdheid deed. Eigenlijk nodigde Mozes hem uit om mee te gaan, deel uit te maken van dit avontuur en samen met hen de voordelen ervan te genieten. Als hij dat deed, zou God natuurlijk ook voor hem zorgen met manna en al die dingen. Hij zou niet onzeker hoeven te zijn over zijn levensonderhoud in de woestijn. God zou voor hem zorgen en dat allemaal. Er zouden voordelen aan verbonden zijn. Toen hij Mozes aanvankelijk afwees, gaf hij geen redenen die met zoiets te maken hadden. En hij leek zich ook niet echt te verzetten toen Mozes opnieuw zei: ‘Nee, ga alsjeblieft mee.’ Misschien was dit dus zo'n geval waarbij je in sommige culturen eerst een uitnodiging of een aanbod hoort af te slaan, gewoon uit beleefdheid. En als ze dan bij je aandringen, neem je het aan.

5

De ark trekt op en Mozes bidt

Vers 33:

> Zo trokken zij drie dagreizen van de berg van de HEERE vandaan. En de ark van het verbond van de HEERE trok drie dagreizen voor hen uit, om een rustplaats voor hen te zoeken.
>
> NUMERI 10:33

Blijkbaar was dat de afstand die ze aflegden, alleen al op hun eerste tocht. Die duurde maar drie dagen, en toen sloegen ze opnieuw hun kamp op.

> De wolk van de HEERE was overdag boven hen, wanneer zij uit het kamp opbraken. En het was bij het opbreken van de ark dat Mozes zei: Sta op, HEERE, laat Uw vijanden overal verspreid worden en hen die U haten, van Uw aangezicht vluchten!
>
> NUMERI 10:34-35

Dat wil zeggen, telkens wanneer de wolk tijdens hun tochten opsteeg, blijkbaar, en ze op de trompetten bliezen om het kamp te waarschuwen dat ze moesten vertrekken, riep Mozes dit gebed tot God uit:

Sta op, Heer, en jaag Uw vijanden uiteen. Laat de mensen die U haten voor U op de vlucht slaan.

Psalm 68 begint met woorden die hier vrijwel identiek aan zijn. Men neemt aan dat David Psalm 68 heeft geschreven ter gelegenheid van het overbrengen van de ark naar Jeruzalem. Men denkt dat hij deze psalm heeft gecomponeerd en dat die bij die bijzondere gebeurtenis werd gezongen. Hij begint op een vergelijkbare manier. Er staat:

> God staat op, Zijn vijanden worden overal verspreid; wie Hem haten, vluchten voor Zijn aangezicht.
>
> PSALMEN 68:2

Dit is wat Mozes zei. David schreef deze woorden, maar hij kende natuurlijk de woorden die Mozes destijds had uitgesproken.

Vervolgens gaat hij verder en beschrijft hij hoe de vijanden van de HEERE verdreven moeten worden.

> U verdrijft hen, zoals rook verdreven wordt; zoals was smelt voor vuur komen de goddelozen om voor Gods aangezicht. Maar de rechtvaardigen verblijden zich, zij springen op van vreugde voor Gods aangezicht en zijn van blijdschap vrolijk.
>
> PSALMEN 68:3-4

Er volgt nog meer, maar het punt is dat dit een verklaring is die het vertrek van de ark van het verbond aankondigde. God stond op wanneer de ark zich in beweging zette. Daarom mocht je verwachten dat Zijn vijanden vóór de ark verslagen en verstrooid zouden worden. Maar Numeri 10:36 vertelt ons:

> En als hij rustte, zei hij: Keer terug, HEERE, tot de tienduizenden van de duizenden van Israël!
>
> NUMERI 10:36

Dat wil zeggen: vestig U onder ons en woon hier zolang wij ons kamp hier hebben opgeslagen. Verlaat ons niet.

6

Klagen over wat God geeft

Nu hoofdstuk 11.

> En het gebeurde, toen het volk zich beklaagde, dat het kwaad was in de oren van de HEERE, want de HEERE hoorde het, zodat Zijn toorn ontbrandde. En het vuur van de HEERE brandde onder hen en verteerde, aan de rand van het kamp. Toen riep het volk tot Mozes, en Mozes bad tot de HEERE, en het vuur doofde. Daarom gaf hij die plaats de naam Tabera, omdat daar het vuur van de HEERE tegen hen gebrand had.
>
> NUMERI 11:1-3

Dat betekent ‘brand’.

Over deze kleine gebeurtenis worden maar heel weinig bijzonderheden gegeven. We weten niet waarover ze klaagden. We lezen alleen dat ze klaagden. Mensen klagen voortdurend, maar we weten dat de Israëlieten in de woestijn verstokte klagers waren. Hoewel God verbazingwekkende dingen voor hen deed, waren ze toch nooit helemaal tevreden met de manier waarop God de dingen deed. Met het voedsel dat Hij hun gaf en de leiders die Hij hun gaf, en dat soort dingen. Ze mopperden altijd.

Waar deze specifieke klacht over ging, weten we niet. Misschien beviel deze plek waarheen ze waren getrokken hun niet, en klaagden ze daarover. Maar je moet bedenken, en Mozes wees hen daar van tijd tot tijd op, dat ze tegen God klaagden wanneer ze klaagden.

Vaak denken we, wanneer we klagen, niet dat we tegen God klagen. Maar:

> Dit is de dag die de HEERE gemaakt heeft, laten wij op deze dag ons verheugen en verblijd zijn.
>
> PSALMEN 118:24

God heeft deze dag gemaakt. God heeft deze dag voor ons samengesteld. We zijn wakker geworden op een dag waarvan de onderdelen tot stand zijn gekomen door Gods soevereine handelen in ons leven en om ons heen. Dus de omstandigheden waarin we verkeren, zijn dingen waarin we ons zullen verheugen en verblijden, of we zullen klagen. Maar als we klagen, klagen we eigenlijk over de dag die God heeft gemaakt.

Als deze mensen klaagden over hun omgeving, dan was dat de plek waar God hen had gebracht. Als ze klagen over het voedsel, dan is dat het voedsel dat God hun heeft gestuurd. Als ze klagen over de leiders, dan waren dat de leiders die God had aangesteld. Ze klaagden tegen God. In veel gevallen zagen ze zichzelf waarschijnlijk gewoon als mensen die klaagden over hun omstandigheden, zoals wij dat doen. Wij denken gewoon dat we over omstandigheden klagen. Maar we klagen eigenlijk over de manier waarop God soeverein de dingen in ons leven heeft beschikt. Hij heeft de dingen op een bepaalde manier voor ons beschikt. Zo behoren we ons daarin te verheugen. Daarom zei Paulus:

> Dank God in alles. Want dit is de wil van God in Christus Jezus voor u.
>
> 1 THESSALONICENZEN 5:18

1 Thessalonicenzen 5:18.

7

Het vuur bij Tabera en Mozes' voorbede

Dus God vatte het als een persoonlijke belediging op wanneer ze klaagden over wat Hij hun gaf, en terecht. Hij werd opnieuw boos op hen, en in dit geval lezen we dat het vuur van de HEERE onder hen brandde. Hoe dat eruitzag, weet ik niet. We weten dat het vuur vanuit de tegenwoordigheid van de HEERE kwam en Nadab en Abihu verteerde. We weten dat er vuur vanuit de tegenwoordigheid van de HEERE kwam en het altaar aanstak in Leviticus hoofdstuk 9. Toch weten we niet hoe dit eruitzag.

Het kan zijn dat er door de een of andere oorzaak branden uitbraken aan de rand van het kamp, en dat Mozes zegt: ‘Dit is het oordeel van God over jullie, omdat jullie klagen.’ Ik weet niet of we dit zo moeten opvatten dat er vuur uit de hemel neerkwam als bliksem, hoewel dat mogelijk is. Het kan zijn dat sommige tenten aan de rand van het kamp door de bliksem werden getroffen, en dat men daarin herkende dat God Zijn vuur op hen neerzond.

Hoe dan ook, het vuur richtte ernstige schade aan onder de mensen. Het was zo erg dat het onbeheersbaar brandde. Ze konden het niet blussen en moesten Mozes daarom vragen om voor hen te bemiddelen. Dat deed hij. Toen hij dat deed, werd het vuur geblust. Er staat niet of het vuur op bovennatuurlijke wijze werd geblust, of dat ze het uiteindelijk zelf konden blussen. Ik weet het niet. Ik zou zeker niets willen afdoen aan iets wonderbaarlijks. Ik erken beslist dat de Bijbel, met inbegrip van deze verhalen, vol wonderbaarlijke dingen staat. Maar soms doet God dingen door middel van dingen die niet zo wonderbaarlijk zijn. Als er brand uitbreekt terwijl mensen tegen God hebben geklaagd, kun je dat heel goed terecht zien als iets wat God hun heeft laten overkomen. Het hoeft niet zo te zijn dat er vuur uit de tabernakel kwam en hen verteerde. En het kwam waarschijnlijk niet uit de tabernakel, aangezien het aan de rand van het kamp gebeurde en de tabernakel in het midden stond. Het kan bliksem zijn geweest. Het kan een brand met welke oorzaak dan ook zijn geweest. Misschien was het een brand met een onbekende oorzaak.

Maar het is een feit dat blijkbaar heel wat mensen verbrand zijn, omgekomen zijn. Er stond dat het sommigen aan de rand van het kamp verteerde. En we weten dat het vuur onbeheersbaar was, omdat het pas werd geblust toen ze Mozes kwamen vragen om voor hen te bidden. Het vuur was zo onbeheersbaar geworden dat ze het niet meer konden blussen. Blijkbaar dreigde het hele kamp verteerd te worden. Branden kunnen zich vanaf de rand naar binnen verspreiden. Dus Mozes bad en het vuur werd geblust. Daarmee kwam er voor hen een einde aan die beproeving. Ze noemden die plaats Brand — Tabera.

8

Het verlangen naar het eten van Egypte

Dan volgt er meer. Vers 4:

> Het samenraapsel van vreemdelingen dat in hun midden verkeerde, werd met gulzigheid bevangen; daarom jammerden ook de Israëlieten opnieuw en zeiden: Wie zal ons vlees te eten geven?
>
> NUMERI 11:4

Die gemengde menigte zou het niet-Joodse deel onder hen zijn. Toen ze uit Egypte vertrokken, in hoofdstuk 12, geloof ik, of 13, staat er dat er een gemengde menigte met hen meetrok. Ik heb het over de hoofdstukken van Exodus. Een gemengde menigte trok met hen uit Egypte. Dat betekent dat er, toen de Hebreeën vertrokken, ook anderen waren die weg wilden. Misschien Egyptenaren, misschien andere slaven van andere nationaliteiten in Egypte, die dachten: nou, dit is een grote slavenopstand. We trekken met hen mee en krijgen dan ook onze vrijheid.

Maar dit waren mensen die via hun voorouders geen enkele band hadden met Abraham, Izak en Jakob. God had eerder eigenlijk geen bepaald verbond met deze mensen gesloten. Maar toen die mensen met Israël bij de berg Sinaï kwamen, sloot God het verbond met iedereen daar, met iedereen die besneden was. Vermoedelijk waren deze mensen besneden, of misschien ook niet. Maar ik denk niet dat ze deel hadden mogen uitmaken van de gemeenschap als ze niet besneden waren. Ze waren dus waarschijnlijk wat wij proselieten noemen. Maar ze hadden geen Joodse voorouders of Joodse ouders, en waren niet met de Joodse godsdienst opgevoed. Daarom zouden ze meer heidendom in zich hebben gehad, in hun houding enzovoort.

We zien dat ze toegaven aan een hevig verlangen. Waarnaar? Eigenlijk naar eten. In wezen missen ze de verfijnde gerechten die ze vroeger konden krijgen. Deze gemengde menigte herinnert zich de vis en de meloenen en de prei en de komkommers en de uien en de knoflook, als je bij vers 5 komt. Wij denken: nou, die Israëlitische

slaven aten in Egypte toch zeker geen verfijnde gerechten. Maar dit waren niet de Israëlitische slaven. Dit was de gemengde menigte, al kregen ze de slaven ook aan het klagen.

Ik denk dus dat de mensen zich Egypte wat rooskleuriger begonnen te herinneren dan het daar werkelijk voor hen was geweest. Voordat ze vertrokken, hadden ze gezucht onder het zware werk dat ze in Egypte moesten doen. En nu herinneren ze zich alleen nog maar de afwisseling in het eten, vergeleken met het manna, dat nu elke dag hun basisvoedsel is. Het smaakte niet slecht. Het was blijkbaar alleen wat flauw, en ze wilden meer afwisseling. Dat is het hevige verlangen waaraan ze toegaven.

In vers 4 staat:

Dus begonnen de Israëlieten ook weer te huilen.

Er wordt hier heel vaak over huilen gesproken. In vers 13 klaagt Mozes:

> Waar zou ik vlees vandaan moeten halen om al dit volk te geven? Want zij jammeren tegen mij: Geef ons vlees, zodat wij kunnen eten!
>
> NUMERI 11:13

Het zijn dus zeurpieten. Het zijn enorme zeurpieten. Ik ga niet zeggen dat ik niet zou zeuren. Ze zitten in een woestijn, zeg nou zelf. Hun voeding is nogal eenzijdig, maar ze zouden het zich toch nog moeten herinneren. Een jaar en een paar maanden eerder waren ze slaven. Ze zouden dolblij moeten zijn dat ze vrij zijn, maar ze zeuren nog steeds over elk kleinigheidje dat zich voordoet.

Er staat dus:

Alle Israëlieten huilden weer en zeiden: Wie geeft ons vlees te eten?

We krijgen niet genoeg vlees.

9

Ontevredenheid over het manna

> Wij denken terug aan de vis die wij in Egypte voor niets aten, aan de komkommers, de watermeloenen, de prei, de uien en de knoflook. Maar nu droogt onze ziel uit, er is helemaal niets dan dit manna voor onze ogen!
>
> NUMERI 11:5-6

Nu was manna blijkbaar volwaardige voeding. Als God hen daar veertig jaar op liet leven, moet het zoiets zijn geweest als dat voedsel dat ze in tubes met de astronauten mee de ruimte in sturen. Daar zitten alle voedingsstoffen in die ze nodig hebben om in leven te blijven, maar het was geen knoflook. Het was geen vlees. Dus ze beginnen er genoeg van te krijgen en zeggen:

We zijn helemaal uitgedroogd.

Dat doet me denken aan mijn jongste zoon toen hij een jaar of drie was. Een van zijn zussen had hem iets niet gegeven wat hij wilde, of zoiets, en hij kwam jammerend bij zijn moeder. Ze zei: ‘Zo erg is dat toch niet.’ En hij zei: ‘Het is het einde van de wereld.’ We vonden dat zo grappig, omdat we meestal zeggen: ‘Het is niet het einde van de wereld.’ Maar dat hadden we in die situatie niet eens gezegd. Hij zei gewoon: ‘Het is het einde van de wereld’, om een of ander kleinigheidje.

Waarom? We krijgen alleen maar manna te eten. We krijgen geen prei en uien en knoflook te eten, waar we zo van houden.

> Het manna leek op korianderzaad en de kleur ervan leek op de kleur van balsemhars.
>
> NUMERI 11:7

welke kleur dat ook mag zijn.

> Het volk liep overal rond, verzamelde het, en maalde het met handmolens, of stampte het fijn met een stamper. Dan kookte men het in een pot en maakte er koeken van. De smaak ervan leek op de smaak van baksel in olie.
>
> NUMERI 11:8

Dat is zo slecht nog niet.

> Telkens wanneer de dauw 's nachts op het kamp neerdaalde, daalde ook het manna daarop neer.
>
> NUMERI 11:9

Let erop dat ze allerlei manieren vonden om manna klaar te maken. Ze stampten het, ze kookten het in pannen, ze maakten er koeken van. Ze probeerden allerlei verschillende gerechten te maken met steeds hetzelfde spul. Het smaakt allemaal hetzelfde.

> Toen hoorde Mozes het volk jammeren, geslacht na geslacht, ieder voor de ingang van zijn tent. En de toorn van de HEERE ontbrandde hevig; ook in de ogen van Mozes was het kwalijk.
>
> NUMERI 11:10

Ze stonden bij de ingang van de tent te huilen. ‘O, we willen beter eten dan dit.’ En er staat:

De Heer werd heel erg boos. Maar Mozes was er ook niet blij mee.

10

Mozes kan de last niet meer dragen

Eigenlijk is het Mozes die hier bozer reageert. Hij gaat ermee naar God toe en klaagt erover.

> En Mozes zei tegen de HEERE: Waarom hebt U Uw dienaar kwaad gedaan en waarom heb ik geen genade gevonden in Uw ogen, dat U de last van heel dit volk op mij legt? Ben ík soms zwanger geweest van heel dit volk? Of heb ík het gebaard, zodat U tegen mij zou kunnen zeggen: Draag het in uw schoot, zoals een verzorger een zuigeling draagt, naar het land dat U hun vaderen gezworen hebt?
>
> NUMERI 11:11-12

Dit is een stel baby's, en ik ben niet eens hun vader. Waarom moet ik op hen passen, op die miljoenen baby's? Wat had U tegen mij, dat U me in deze positie hebt gebracht?

> Waar zou ik vlees vandaan moeten halen om al dit volk te geven? Want zij jammeren tegen mij: Geef ons vlees, zodat wij kunnen eten! Ik alleen kan al dit volk niet dragen, want het is mij te zwaar. En als U mij zo wilt behandelen, dood mij dan toch meteen, als ik genade in Uw ogen gevonden heb, en laat mij mijn onheil niet aanzien!
>
> NUMERI 11:13-15

Als U van me houdt, dood me dan maar meteen. Verlos me uit mijn lijden. Soms zouden we wel willen dat we gewoon konden sterven, door de manier waarop God Zijn verantwoordelijkheden en zegeningen en voorzienige beschikkingen aan ons toedeelt.

Dat zou gemakkelijker zijn. Het zou gemakkelijker zijn om te sterven, als je klaar bent om God te ontmoeten. Sterven is veel begerenswaardiger. Toen Paulus in de gevangenis zat, zei hij:

> Want het leven is voor mij Christus en het sterven is voor mij winst.
>
> FILIPPENZEN 1:21

maar sterven zou beter zijn, veel beter,

> Maar blijf ik leven in het vlees, dan betekent dit voor mij vruchtbaar werk; en wat ik verkiezen zal, weet ik niet. Want ik word door deze twee gedrongen: ik heb de begeerte om heen te gaan en bij Christus te zijn, want dat is verreweg het beste,
>
> FILIPPENZEN 1:22-23

En het is waar: soms kom je binnen de wil van God in situaties terecht waarin de dood aangenamer lijkt dan doorgaan. Maar die keus heb je niet. Mozes mocht hier op dit moment niet sterven, en ik weet zeker dat hij het oprecht meende. ‘Dood me toch meteen. Verlos me uit mijn lijden hier met die baby's.’

11

Zeventig oudsten delen de leiderslast

> De HEERE zei tegen Mozes: Verzamel voor Mij zeventig mannen uit de oudsten van Israël, van wie u weet dat zij de oudsten van het volk zijn en de beambten ervan. U moet hen bij de tent van ontmoeting brengen en zij moeten daar bij u gaan staan. Dan zal Ik neerdalen en daar met u spreken. En van de Geest Die op u is, zal Ik een deel afzonderen en op hen leggen. Zij zullen samen met u de last van dit volk dragen, zodat u die niet zelf alleen hoeft te dragen.
>
> NUMERI 11:16-17

Let hierop: de last van de Heere houdt verband met het feit dat de Geest van de Heere op iemand wordt gelegd. Het is dus een last van verantwoordelijkheid die God hun geeft. De last van het leiderschap onder het volk van God houdt verband met het feit dat God Zijn Geest op een leider legt. Als iemand de Heilige Geest niet heeft, is hij geen leider in de geestelijke gemeenschap. Maar als hij de Geest van God wel heeft en ook een zalving voor leiderschap heeft, als dat zijn roeping is, als het zijn gave is om de leider te zijn, dan is dat een last. Dat is een verantwoordelijkheid.

Het is interessant dat van de profeten in het Oude Testament vaak werd gezegd dat ze de last van de Heere hadden. Daarmee bedoelden ze vaak de godsspraak. Het woord dat God hun gaf om door te geven, was de last van de Heere. Het was een zware last om die verantwoordelijkheid te dragen, om tegen mensen een onwelkom woord te spreken. Veel van die profeten werden gedood, in elkaar geslagen of in de gevangenis gegooid, enzovoort, vanwege de woorden die ze spraken. Het was een last om de Geest van God te dragen. In zekere zin is het een vreugde. Het is een groot voorrecht om de Geest van God te hebben, maar het is ook een last van verantwoordelijkheid.

En dus had tot op dit moment blijkbaar alleen Mozes, in heel Israël, de Geest van God op zich. En dat moest gedeeld worden. Deze gave van leiderschap, deze zalving voor leiderschap, moest over zeventig anderen worden verdeeld. De last van het

leiderschap zou gedeeld worden, waardoor een groot deel ervan van Mozes' schouders werd genomen.

12

God belooft vlees en Mozes twijfelt

God zei:

> En tegen het volk moet u zeggen: Heilig u tegen morgen, en u zult vlees eten. U hebt immers ten aanhoren van de HEERE gejammerd: Wie zal ons vlees te eten geven? We hadden het zo goed in Egypte! Daarom zal de HEERE u vlees geven, en u zult eten. U zult het niet één dag eten, geen twee dagen, geen vijf dagen, geen tien dagen, en geen twintig dagen, maar tot een volle maand, totdat het u de neus uit komt en u ervan walgt. Want u hebt de HEERE, Die in uw midden is, verworpen, en hebt voor Zijn aangezicht gejammerd: Waarom zijn wij eigenlijk uit Egypte vertrokken?
>
> NUMERI 11:18-20

Nou, wanneer het je neusgaten uit komt, betekent dat dat je het uitbraakt.

En Mozes zei tegen God over deze belofte:

> En Mozes zei: Dit volk, in het midden waarvan ik verkeer, bestaat uit zeshonderdduizend man te voet, en Ú zegt: Ik zal hun vlees geven en zij zullen er een volle maand van eten! Kunnen dan voor hen zoveel stuks kleinvee en runderen geslacht worden, dat het voor hen genoeg zal zijn? Kunnen soms al de vissen in de zee voor hen verzameld worden, dat het voor hen genoeg zal zijn?
>
> NUMERI 11:21-22

Mozes laat hier enige twijfel blijken of God werkelijk zoveel voedsel kan verschaffen voor miljoenen mensen midden in de woestijn, waar niet veel dieren leven. Ze hebben wel hun runderen en hun schapen en geiten. Hij zegt: ‘Verwacht U dat we de runderen en de schapen en geiten slachten?’ Dat lijkt misschien geen vreemd voorstel. Als ze niet genoeg vlees in hun voeding krijgen, of als ze meer vlees willen, en ze hebben die runderen en schapen en geiten, waarom slachten ze dan niet gewoon een paar dieren?

Zodra je daarmee begint, zouden je dieren heel snel op zijn. Die dieren zijn nodig voor offers en ze zijn nodig als fokvee. Ze zijn van plan een nieuw land binnen te trekken en daar boerderijen te beginnen. Ze willen niet al hun dieren slachten en daar aankomen zonder iets waarmee ze hun kudden kunnen opbouwen. De kudden runderen en schapen en geiten die ze hadden, waren misschien aanzienlijk, maar ze waren niet voldoende om het volk de hele tijd dat ze rondtrokken te voeden.

Mozes leek te berekenen dat ze misschien al hun schapen en geiten en runderen moesten slachten om hen allemaal een maand lang te voeden. Maar dat zou niet erg verstandig zijn. Misschien hadden ze genoeg vee om iedereen een maand lang te voeden, maar daarna niet meer. En wat moeten ze dan? Al hun dieren slachten was dus niet iets waartoe ze bereid waren.

Het kan zijn dat ze af en toe wel wat van de dieren aten, want bij de offers, vooral de vredeoffers, at het volk daar iets van. Ze brachten dan een dier, en de priester at regelmatig vlees, ook wanneer de andere mensen alleen manna aten. Maar de aanbidder die een vredeoffer aan God bracht, at een deel van het vlees. Het is dus niet zo dat ze nooit enig vlees kregen. Het is alleen dat Mozes zegt: ‘Als we allemaal een hele maand vlees gaan eten, gaan we alle dieren in één keer doden. Er zal niets overblijven.’

In vers 23 zei de HEERE tegen Mozes:

> Maar de HEERE zei tegen Mozes: Is de hand van de HEERE te kort? Nu zult u zien of Mijn woord werkelijkheid voor u zal worden, of niet.
>
> NUMERI 11:23

Dat is een interessant beeld. Het is zoiets als: ‘Denk je dat Ik niet zo ver kan reiken? Denk je dat Ik in die situatie niet kan ingrijpen?’

Datzelfde beeld wordt in Jesaja gebruikt om een ander punt te maken. God zegt:

> Zie, de hand van de HEERE is niet te kort dat ze niet zou kunnen verlossen, en Zijn oor is niet toegestopt dat het niet zou kunnen horen.
>
> JESAJA 59:1

Het is hoofdstuk 59, Jesaja 59:1–2. Er staat:

Kijk, de Heer kan nog steeds ingrijpen om jullie te redden en Hij kan jullie nog steeds horen. Maar jullie wandaden staan tussen jullie en jullie God in, en door jullie zonden houdt Hij Zich voor jullie verborgen.

Met andere woorden, in de tijd van Jesaja redde God hen niet. Maar dat kwam niet doordat Hij hun geroep niet kon horen. Het kwam niet doordat Zijn hand te kort was om hen te bereiken, maar natuurlijk doordat Hij iets tegen hen had. Hun zonden hadden hen van Hem vervreemd. Dus dat beeld van Gods arm die verkort is, gaat om de vraag: is God niet in staat om werkelijk te doen wat Hij heeft gezegd dat Hij zal doen? Zelfs Mozes heeft zijn twijfels. Hij zegt:

Nu zul je zien of er gebeurt wat Ik heb gezegd of niet.

13

De Geest op de oudsten en hun profeteren

Vers 24:

> Mozes ging naar buiten en sprak de woorden van de HEERE tot het volk. En hij verzamelde zeventig mannen uit de oudsten van het volk en stelde hen op rondom de tent. Toen daalde de HEERE neer in de wolk en sprak tot hem, en Hij zonderde een deel af van de Geest Die op hem was, en droeg dat over op de zeventig mannen, die oudsten. En het gebeurde, toen de Geest op hen rustte, dat zij profeteerden, maar daarna niet meer.
>
> NUMERI 11:24-25

Die laatste regel:

‘hoewel ze dat daarna nooit meer deden’.

Ik weet niet goed wat ik daarmee aan moet, want de Hebreeuwse Targoems zeggen:

‘en ze hielden niet op’.

Dat lijkt het tegenovergestelde te zeggen. Maar alle vertalingen behalve de King James zeggen dat ze het daarna nooit meer deden. Met andere woorden, de Geest kwam op hen en ze profeteerden. Dat bewees dat de Geest op hen kwam, maar ze werden geen profeten. Ze profeteerden alleen die ene keer, en daarna profeteerden ze niet meer. De Geest bleef blijkbaar op hen in de zin dat ze samen met Mozes de last van het leiderschap droegen. Maar ze profeteerden alleen aan het begin, toen de Geest op hen kwam. Net zoals op de Pinksterdag: de mensen spraken in tongen die herkenbaar waren voor de mensen om hen heen. Maar dat gebeurde bij hen niet elke dag. De Geest bleef op de gemeente, maar ze gingen niet allemaal elke dag eropuit om in tongen tegen buitenlanders te spreken. Dat was bij die gelegenheid een teken. Natuurlijk kwam spreken in tongen ook bij andere gelegenheden voor, maar het gebeurde niet

voortdurend, alleen maar omdat de Geest op hen was. Het was een uiting waaruit bleek dat de Geest op hen was gekomen. Hier is het feit dat deze mensen die ene keer profeteren het bewijs dat de Heilige Geest was gekomen.

Hoe dat profeteren er in dit geval uitzag, weet ik niet. Profeteren betekent woorden van God spreken. Maar als al die mannen op één plek waren en ze allemaal profeteerden, tegen wie profeteerden ze dan? Tegen elkaar? Zeventig mannen die tegelijkertijd profeteren klinkt net zo chaotisch als wanneer iedereen tegelijkertijd in tongen zou spreken. Maar het kan zijn dat het volk Israël om hen heen verzameld was en dat deze mensen de woorden van God tot de gemeente spraken.

14

Eldad en Medad profeteren in het kamp

Maar er waren mensen die niet om hen heen verzameld waren, onder wie een paar van de mannen uit die zeventig die daar hadden moeten zijn. Er staat in vers 26:

> Twee mannen echter waren in het kamp achtergebleven. De naam van de ene was Eldad, en de naam van de andere Medad. De Geest rustte op hen — zij behoorden namelijk tot de aangeschrevenen, maar waren niet naar de tent vertrokken — en zij profeteerden in het kamp.
>
> NUMERI 11:26

Dat wil zeggen, die zeventig.

Waarom waren ze niet naar de tabernakel gegaan toen ze geroepen werden? Waren ze opstandig? Mozes had deze zeventig uitgekozen. Misschien had hij in een paar gevallen een slechte keuze gemaakt. Misschien waren het mannen die niet mee wilden doen. Of misschien was dat het niet. Misschien waren het goede mannen. Misschien zouden ze er wel geweest zijn, maar hield iets hen tegen. Hun vrouw gaf hun een boodschappenlijstje mee terwijl ze de tent uit liepen, en daardoor kwamen ze gewoon

niet op tijd. Er was gewoon iets waardoor ze werden opgehouden. Eerlijk gezegd kan het van alles zijn. Het kan zijn dat ze naar de wc moesten of zoiets. Er kan van alles tussenkomen als je zeventig mensen hebt die allemaal op tijd ergens moeten zijn.

Er is altijd wel iets. Het is niet zo dat iemand kwaadwillig of opstandig is, daar ben ik zeker van, of eigenzinnig of iets dergelijks. Het zijn allemaal mensen met een goed hart, maar er zijn afleidingen en andere dingen die mensen weghouden. Deze mannen waren waarschijnlijk van plan om er te zijn, maar wat er ook gebeurde, ze kregen onderweg een lekke band of zoiets. Ze waren dus nog buiten in het kamp. En toch, toen de Geest op de achtenzestig mannen kwam die daar bij de tabernakel waren, kwam de Geest ook op deze twee mannen buiten in het kamp, en zij profeteerden ook.

Hun afwezigheid bij de tabernakel was tot op dat moment blijkbaar niet opgemerkt. Iemand uit het kamp kwam naar Mozes toe rennen en zei: ‘Deze mannen zijn buiten in het kamp aan het profeteren. Ze zijn niet hier bij de tabernakel aan het profeteren.’ Er staat in vers 27:

15

Jozua vreest voor Mozes’ gezag

> Een jongen liep snel weg en vertelde het aan Mozes, en zei: Eldad en Medad profeteren in het kamp. Jozua, de zoon van Nun, de dienaar van Mozes, een van zijn uitgekozen jongeren, antwoordde en zei: Mijn heer Mozes, belet het hun!
>
> NUMERI 11:27-28

Waarom zou dat nodig zijn? Waarom zou het belangrijk zijn om hun te verbieden in het kamp te profeteren? Nou, het is heel goed mogelijk dat dit een beetje bedreigend zou lijken voor het leiderschap van Mozes. Al deze mannen op wie de Geest kwam, die zouden delen in het leiderschap en in de Geest die Mozes had, waren daar bij de tabernakel onder zijn toezicht. Ze waren duidelijk aan hem ondergeschikt. Hij was

de grote jongen onder de profeten, en zij waren de kleine jongens onder de profeten. Ze waren als het ware zijn ondergeschikten. Ze waren zijn ondergeschikten, zijn luitenants.

Maar iemand die buiten in het kamp zelfstandig profeteerde, zou die situatie misschien kunnen uitbuiten om mensen om zich heen te verzamelen als leider, als geestelijk leider of wat dan ook, terwijl Mozes er niet was om toezicht te houden. Niet dat deze mannen dat waarschijnlijk zouden doen; het is alleen zo dat je het nooit weet. Als iemand niet onder het toezicht van de leider staat, weet je nooit of hij op eigen houtje zijn eigen beweging gaat beginnen.

Het is mogelijk dat Jozua deze twee mannen die buiten in het kamp profeteerden als ongeleide projectielen zag. Ze zouden de aandacht op zichzelf vestigen, want de mensen zouden zeggen: 'O, de Geest is op deze mannen. Deze mannen spreken nu de woorden van de Heere.' En ze zouden kunnen zeggen: 'Nou, we kunnen hen volgen in plaats van Mozes.' Tenslotte zeiden in het volgende hoofdstuk twee mensen die een klacht tegen Mozes hadden, zijn broer en zijn zus:

> Zij zeiden: Heeft de HEERE alleen maar door Mozes gesproken? Heeft Hij ook niet door ons gesproken? En de HEERE hoorde het.
>
> NUMERI 12:2

Zolang Mozes de enige profeet was, was hij de onbetwiste leider die God had doen opstaan. Maar als er andere mannen profeteerden en zij niet onder het toezicht van Mozes stonden, dan zouden ze, als ze dat wilden, die situatie kunnen uitbuiten en zeggen: 'Zie je, God spreekt ook door ons. Volg ons.' En ze zouden een opstand tegen Mozes kunnen leiden. Nogmaals, niets wijst erop dat deze mannen daar ook maar enigszins toe geneigd waren. Maar Jozua zag dit onmiddellijk als een situatie die wat dat betreft gevaarlijk zou kunnen zijn. Dus zei hij:

Mozes, ga ze dat verbieden.

16

Mozes wenst Gods Geest op heel het volk

Mozes zei tegen hem:

> Maar Mozes zei tegen hem: Zet u zich voor mij in? Och, waren allen van het volk van de HEERE maar profeten, dat de HEERE Zijn Geest over hen gaf!
>
> NUMERI 11:29

Ik ben het toch al moe om de enige leider van deze mensen te zijn. Ik wou dat ze allemaal gewoon zichzelf konden leiden. Ik wou dat al deze mensen wisten hoe ze God moesten volgen. Ik wou dat Hij, net zoals God Zijn Geest op mij heeft gelegd, Zijn Geest op iedereen legde, en dat ze mij niet nodig zouden hebben. Dat is wat hij zegt. Waren ze maar allemaal vervuld met de Geest en waren ze maar allemaal profeten.

Mozes was dus om te beginnen niet jaloers als het om zijn leiderschap ging. Zoals we weten, had hij graag gewild dat God hem doodde. Hij klampte zich bepaald niet vast aan zijn leiderspositie. Hij had eigenlijk graag van zijn taak ontheven willen worden. Hij was dus niet jaloers op anderen die misschien ook enige geestelijke leiding konden geven, vooral omdat het duidelijk de Geest van God was Die op hen was gekomen. Hij moest toch aannemen dat de Geest van God geen fout had gemaakt? Ik ben hier niet werkelijk de leider; dat is de Geest van God. Ik, Mozes, ben alleen maar de mens. Ik, Mozes, volg de Geest, maar de Geest is Degene Die de leiding heeft. Als Hij door die mannen wil spreken, laat Hem dan spreken. Laat Hem door iedereen spreken. Was iedereen maar een profeet en kon iedereen maar vervuld worden met de Geest.

17

Gods Geest voor iedereen: Joël en Pinksteren

Dat is nooit gebeurd, niet tijdens het leven van Mozes, en ook niet in de oudtestamentische tijd in het algemeen. God heeft Zijn Geest nooit op heel Zijn volk gelegd. Er waren altijd enkele leiders, enkele profeten of richters op wie God Zijn

Geest legde. Daardoor gaven zij geestelijke leiding aan het volk Israël. Maar de profeet Joël voorspelde, zoals je waarschijnlijk weet, een dag waarop God dat radicale, dwaze zou doen: Zijn Geest leggen op iedereen die bij Zijn beweging hoorde. Dat gebeurde niet in het Oude Testament. Maar in Joël hoofdstuk 2, vers 28, staat:

> Daarna zal het geschieden dat Ik Mijn Geest zal uitstorten op alle vlees: uw zonen en uw dochters zullen profeteren, uw ouderen zullen dromen dromen, uw jongemannen zullen visioenen zien. Ja, zelfs op de dienaren en op de dienaressen zal Ik in die dagen Mijn Geest uitstorten.
>
> JOËL 2:28-29

Dat werd natuurlijk op de Pinksterdag door Petrus aangehaald als iets wat daar in vervulling ging. Maar let erop dat wat Joël voorspelt iets is wat in zijn dagen, of überhaupt in het Oude Testament, ongehoord was. Het was een verbazingwekkend, radicaal idee. Mozes had dat idee meer als een wens geuit, alleen maar een wensgedachte. Ik wou dat God gewoon Zijn Geest op iedereen legde en dat ze allemaal zouden profeteren. Honderden jaren na Mozes zegt de profeet Joël dat God werkelijk van plan is precies dat heel verbazingwekkende te doen: Zijn Geest op iedereen leggen, op alle vlees, zodat ze kunnen profeteren. Dat betekent natuurlijk dat ze niet op dezelfde manier afhankelijk zouden zijn van enkele mannen die geestelijke leiders zijn, zoals Israël dat was.

Er zijn natuurlijk geestelijke gaven in de gemeente, en sommige daarvan zijn gaven om leiding te geven. Maar het gaat daarbij niet om het soort leiderschap waarover we in het Oude Testament lezen. Daar moest iedereen die leider volgen, anders kwam je in opstand tegen God. En niemand kende werkelijk Gods wil, tenzij die via die leider bekend werd.

Denk aan wat er in 1 Johannes hoofdstuk 2 over precies deze zaak staat. In 1 Johannes hoofdstuk 2 staat in vers 26:

> Deze dingen heb ik u geschreven met betrekking tot hen die u misleiden.
>
> 1 JOHANNES 2:26

In vers 27:

> En wat u betreft, de zalving die u van Hem hebt ontvangen, blijft in u. U hebt het niet nodig dat iemand u onderwijst. Deze zalving onderwijst u met betrekking tot alle dingen. Die zalving is waar en is geen leugen. Zoals ze u heeft onderwezen, zo moet u in Hem blijven.
>
> 1 JOHANNES 2:27

Daarmee bedoelt hij de Heilige Geest.

Met andere woorden, de Heilige Geest onderwijst je en blijft in je, en wanneer je die leiding volgt, blijf je in Christus. Je hebt geen andere mens nodig om je te onderwijzen. Je zegt: ‘Maar waarom hebben we dan deze school?’ Wel, er is een gave van onderwijs, net zoals er andere gaven zijn. Er zijn veel gaven. Een daarvan is een gave van onderwijs. Wanneer Johannes zegt dat de Heilige Geest ons onderwijst, betekent dat niet dat Hij ons altijd onderwijst zonder daarbij mensen te gebruiken. Als de gave van onderwijs door een leraar heen werkt, dan onderwijst de Heilige Geest op die manier. Maar je hebt geen leraar nodig in dezelfde zin als waarin mensen in het Oude Testament Mozes nodig hadden. Hij was de enige die wist wat de Heilige Geest zei. Maar nu heeft iedere christen de Heilige Geest.

Dus dat is wat Mozes eigenlijk een goed idee vond. Al weet ik niet of hij serieus dacht dat het ooit zou gebeuren, hij wenste wel dat het zou gebeuren. En dus staat er weer in Numeri hoofdstuk 11, vers 30:

> Daarna trok Mozes zich in het kamp terug, hij en de oudsten van Israël.
>
> NUMERI 11:30

18

God brengt kwartels naar het kamp

Nu moeten we nog zien dat het vlees komt. En er staat:

> Toen stak er van de kant van de HEERE een wind op en voerde kwakkels aan vanaf de zee, en verspreidde ze boven het kamp, ongeveer een dagreis naar de ene kant en een dagreis naar de andere kant, rondom het kamp, ongeveer twee el hoog boven het aardoppervlak.
>
> NUMERI 11:31

Natuurlijk leven kwartels niet in de zee, maar ze kwamen uit die streek, uit het gebied bij de zee. Er waren op dat moment blijkbaar om de een of andere reden ontelbaar veel kwartels. Ik denk niet dat we dit zo moeten begrijpen dat God ze gewoon uit het stof maakte, zodat er ineens kwartels waren die daarvoor niet bestonden. God deed dat gedurende de zes scheppingsdagen, maar we hebben geen reden om te geloven dat Hij daarna op bovennatuurlijke wijze nog meer dieren heeft gemaakt. Zoals ik al zei, de kikkerplaag, de sprinkhanenplaag in Egypte — dat waren waarschijnlijk gewoon kikkers die er al waren. Alle kikkers werden de rivier uit gedreven, en alle sprinkhanen kwamen vanuit een andere streek naar Egypte. Ook hier verzamelde God deze kwartels blijkbaar ergens uit het gebied van de Rode Zee en liet Hij een wind waaien die ze allemaal die kant op blies.

Nu zijn kwartels vogels met een zwaar lijf. En hoewel ze vliegen, kunnen ze geen lange afstanden vliegen zonder erg moe te worden. Ze trekken inderdaad elk jaar in bepaalde seizoenen dwars door dat gebied in het Midden-Oosten. Maar als ze een lange afstand hebben afgelegd, zijn ze moe en kunnen ze niet hoog vliegen. In dit geval vlogen ze heel dicht bij de grond, en mensen konden ze gemakkelijk gewoon uit de lucht grijpen, met stokken uit de lucht slaan of wat dan ook.

Er staat:

Die voerde kwartels aan vanaf de zee en liet ze rond het kamp fladderen, tot op ongeveer een dag lopen aan beide kanten.

Zo ver strekten ze zich uit over het hele kamp en rondom het kamp. Als je aan een van beide kanten een dagreis ver liep, zou je nog steeds tussen die dichte zwermen kwartels zitten, overal rondom het kamp.

Dat is maar ongeveer een meter. Twee el is ongeveer negentig centimeter. Ze vlogen ongeveer negentig centimeter boven de grond. Zelfs kinderen konden ze grijpen.

> En het volk stond op, die hele dag en die hele nacht, en heel de volgende dag, en men verzamelde de kwakkels. Wie het minst had, had tien homer verzameld, en men spreidde ze wijd voor zich uit, rondom het kamp.
>
> NUMERI 11:32

Dat is ongeveer tweeduizend liter.

Blijkbaar beseften ze dat ze dit nu niet allemaal konden opeten, dus begonnen ze het vlees te drogen, zoals gedroogde vleesreepjes. Ze dachten: ‘We kunnen maar beter wat gedroogde kwartels hebben om mee te nemen op reis, want we kunnen het nu niet allemaal opeten.’ Maar ik weet zeker dat ze niet alleen probeerden een deel van het vlees te drogen door het in de zon uit te spreiden. Ze propten zich ook vol met zoveel als ze maar konden eten, omdat ze wisten dat ze het niet allemaal zouden kunnen meenemen.

19

Begeerte brengt Gods oordeel

> Het vlees zat nog tussen hun tanden, voordat het gekauwd was, toen de toorn van de HEERE tegen het volk ontbrandde, en de HEERE bracht het volk een zeer grote slag toe. Daarom gaf men die plaats de naam Kibroth-Taäva, want daar hadden zij het volk dat zo gulzig geweest was, begraven.
>
> NUMERI 11:33-34

Dat betekent ‘graven van begeerte’.

Dus God was boos op hen. Je zou kunnen zeggen: ‘Waarom werd Hij boos op hen? Wat deden ze bij die gelegenheid?’ Het ging om hun hele houding, om het feit dat ze eerder hadden geklaagd en ontevreden waren geweest over Gods voorziening. Hij gaf hun waar ze om vroegen, maar wat kregen ze erbij? Verschraling van hun ziel. De Psalm gaat over precies deze gebeurtenis. Psalm 106, vers 13 tot en met 15 zegt:

> Maar zij vergaten spoedig Zijn werken. Zij wachtten niet op Zijn raad, en werden met gulzigheid bevangen in de woestijn; zij stelden God op de proef in de wildernis. Toen gaf Hij hun wat zij begeerden, maar henzelf deed Hij uitteren.
>
> PSALMEN 106:13-15

Dit is eigenlijk een Psalm die Israël herinnert aan al hun gemopper, geklaag en gemor en dergelijke in de woestijn. In vers 16 gaat het verder over hoe ze Mozes in het kamp benijdden, enzovoort. Het gaat natuurlijk over de opstand van Korach. Maar God gaf hun wat ze wilden, en Hij was boos op hen. Soms geeft God je wat je van Hem eist. Niet omdat Hij dat moet, maar omdat het eigenlijk niet goed voor je zal zijn als Hij je geeft wat je wilt. Het zal een goede straf voor je zijn voor je zelfzuchtigheid.

Vers 35:

> Van Kibroth-Taäva trok het volk verder naar Hazeroth, en zij bleven in Hazeroth.
>
> NUMERI 11:35

20

Mirjam en Aäron bekritiseren Mozes

Hoofdstuk 12 is heel kort.

> Mirjam, en ook Aäron, spraken over Mozes vanwege de Cusjitische vrouw die hij genomen had, want hij had een Cusjitische vrouw genomen.
>
> NUMERI 12:1

Of hij nu van Zippora gescheiden was of er gewoon een tweede vrouw bij had genomen — veel van de aartsvaders hadden immers meer dan één vrouw — dat weten we niet. Het feit dat hij een andere vrouw had genomen, was waarschijnlijk niet het probleem waarvoor hij kritiek kreeg. Waarschijnlijk was het het feit dat ze Ethiopisch was. Om te beginnen was ze niet Joods. Ze was zwart. Ik denk dat Mirjam een racist was, en Mirjam is degene die hier kritiek uitte. Aäron ging gewoon met haar mee. Ze was de oudere zus van hen allebei.

Je weet hoe Aäron was. Mensen konden hem ertoe overhalen een gouden kalf te maken door het alleen maar voor te stellen. Hij is heel gemakkelijk te beïnvloeden. Mirjam is degene die hiervoor het zwaarst werd geoordeeld, dus ik denk dat zij het probleem is. Ze mocht die Ethiopische vrouw niet. Misschien hadden ze een paar aanvaringen met elkaar gehad. Je weet hoe twee vrouwen in hetzelfde huis soms

gewoon niet goed met elkaar kunnen opschieten. Of misschien stond de rassenvermenging tussen haar broer en deze Ethiopische haar niet aan. Wie weet? Maar ze zeiden:

> Zij zeiden: Heeft de HEERE alleen maar door Mozes gesproken? Heeft Hij ook niet door ons gesproken? En de HEERE hoorde het.
>
> NUMERI 12:2

Met andere woorden, we hoeven niet alles aan Mozes te respecteren, ook zijn huwelijkskeuzes niet. Hij is niet de enige man door wie God ooit spreekt. Wij hebben ook profetische gaven. Mirjam had tenslotte de zangers geleid. Ja, dat is een grote hulp vergeleken met wat Mozes doet. Aäron was geen profeet, maar hij was degene die als priester de wet aan het volk doorgaf. Dus God spreekt ook door ons. Zo bijzonder is Mozes niet.

Er staat:

> En de HEERE hoorde het.
>
> NUMERI 12:2

Alsof er iets is wat Hij niet hoort. Maar ik vind het toch wel interessant dat God hen dit hoorde zeggen.

21

God verdedigt de zachtmoedige Mozes

> Maar de man Mozes was zeer zachtmoedig, meer dan alle mensen die op de aardbodem waren.
>
> NUMERI 12:3

Waarschijnlijk een beetje een overdrijving, die woorden:

meer dan alle andere mensen op aarde.

Maar het geeft aan dat hij uitzonderlijk nederig was, niet iemand die voor zichzelf opkwam. Omdat hij dat niet deed, kwam God voor hem op. Als je nederig bent, betekent dat niet dat iedereen over je heen zal lopen. Het betekent alleen dat, als je nederig bent en je zaak aan God overlaat, Hij je zal verdedigen in plaats van dat je jezelf verdedigt.

> Meteen zei de HEERE tegen Mozes, en tegen Aäron, en tegen Mirjam: U met zijn drieën, vertrek naar de tent van ontmoeting. En zij vertrokken met z'n drieën daarnaartoe.
>
> NUMERI 12:4

Dit moet dus een hoorbare stem zijn geweest die vanuit de tabernakel klonk en deze drie bij hun naam riep.

> Toen daalde de HEERE neer in de wolkkolom en ging bij de ingang van de tent staan. Hij riep Aäron en Mirjam, en zij kwamen beiden naar voren. Hij zei: Luister toch naar Mijn woorden! Als iemand onder u een profeet is, maak Ik, de HEERE, Mij door een visioen aan hem bekend, spreek Ik met hem door een droom. Maar zo doe Ik niet tegenover Mijn dienaar Mozes, die in Mijn hele huis trouw is, met hem spreek Ik van mond tot mond, ja, zichtbaar, en niet in raadsels. Hij aanschouwt de gestalte van de HEERE. Waarom dan bent u niet bevreesd geweest om over Mijn dienaar, over Mozes, te spreken?
>
> NUMERI 12:5-8

22

Mozes' gezag en kritiek op voorgangers

Er bestaat dus zoiets als bang zijn om tegen Gods gezalfde te spreken. Voorgangers leggen daar sterk de nadruk op, sterker dan volgens mij gerechtvaardigd is. Want over het algemeen beschouwt iedere man die voorganger is zichzelf al gauw als de gezalfde van de Heere, of er nu goede redenen zijn om dat te geloven of niet. In veel gevallen proberen voorgangers kritiek op zichzelf te voorkomen door te zeggen:

> Raak Mijn gezalfden niet aan, doe Mijn profeten geen kwaad.
>
> PSALMEN 105:15

Bekritiseer Gods gezalfde niet. Ze proberen zichzelf boven kritiek te verheffen door te beweren dat zij de gezalfde van de Heere zijn.

Nou, ik weet niet of enige man die ik ooit heb gekend evenveel aanspraak kan maken op die titel, de gezalfde van de Heere, als Mozes. Mozes was zo duidelijk door God uitgekozen. Dat werd bevestigd door bovennatuurlijke wonderen, doordat God in de tabernakel tot hem sprak, doordat God hem en zijn leiderschap bevestigde. Het staat buiten kijf dat je, wanneer je naar Mozes keek, keek naar Gods man, die Gods werk deed en Gods aanwijzingen opvolgde. Mirjam had bang moeten zijn om hem te bekritiseren.

Het is niet altijd zo dat je, wanneer je tegenwoordig naar een voorganger of een geestelijk leider kijkt, duidelijk bewijs van God hebt dat deze man Gods wil doet. Of dat hij van God hoort, of dat hij zelfs maar de man is die God heeft doen opstaan. Elke organisatie kan zichzelf een gemeente noemen en een leider aanstellen. Dat betekent niet dat God hem heeft gezalfd. Denk je dat de pausen door God gezalfd zijn? Ik heb mijn twijfels. Toch krijgen ze hun positie binnen de kerk. Het is duidelijk dat niet elke voorganger door God gezalfd is. Zelfs als ze dat wel zijn, is dat niet zo overduidelijk dat ze boven kritiek verheven zijn.

Mozes was een heel uitzonderlijk geval, en dat is wat God zegt. Hij zegt dat Mozes zelfs niet zoals andere profeten is. Nu zijn er op dit moment niet veel profeten in Israël, maar er zijn er wel een paar.

Maar als Ik een profeet doe opstaan, zal Ik in een droom of een visioen tot hem spreken. Hij zal Mijn gestalte niet zien zoals Mozes dat mag.

Mozes en Ik, wij zijn heel hecht. Mozes en Ik, wij zijn zó met elkaar. Je zou bang moeten zijn om tegen Mijn dienaar Mozes te spreken. Hij is trouw in Mijn hele huis.

> Zo ontbrandde de toorn van de HEERE tegen hen, en Hij ging weg.
>
> NUMERI 12:9

23

Kritiek op de wetgeving van Mozes

Trouwens, ik wil ook dit nog zeggen. Ik ken christenen die zich uitspreken tegen sommige dingen die Mozes heeft gezegd, tegen sommige wetten, sommige aanwijzingen. Ze zeggen dat Mozes zich daarin vergiste. Mozes dacht misschien dat het de Heere was, maar Mozes vergiste zich toen hij zei dat het op deze manier moest, of op die manier. Vooral dat bevel om de Kanaänieten uit te roeien, of sommige andere dingen die ons tegenstaan. Er staan dingen in de wet die ons beslist tegenstaan.

Ik heb christenen gekend die zeiden: ‘Nou, God gaf Mozes instructies, maar soms had Mozes het mis. Soms had Mozes dingen waarvan hij dacht dat ze de wil van God waren, en die schreef hij op. Het komt gewoon van Mozes zelf.’ Ze hebben daadwerkelijk kritiek op de wetgeving van Mozes. Ze zouden bang moeten zijn om kwaad over Mozes te spreken. Natuurlijk kunnen mensen dingen verkeerd begrijpen, zoals ik, en de criticus ook. Maar zelfs een profeet ziet helderder dan ik, omdat hij een droom of een visioen heeft. Maar Mozes ziet helderder dan een profeet. Hij is niet zomaar een profeet; hij is meer dan een profeet. God spreekt van mond tot mond met hem. Je zou bang moeten zijn om het met Mozes oneens te zijn. Spreekt God van

aangezicht tot aangezicht met jou? Als je dan met Mozes van mening verschilt, heb jij waarschijnlijk ongelijk en heeft hij gelijk. Wie kritiek op Mozes heeft, houdt geen rekening met deze geweldige bevestiging die God hem gaf.

24

Mirjams melaatsheid en haar terugkeer

> De wolk week van boven de tent, en zie, Mirjam was melaats, wit als sneeuw. Toen keerde Aäron zich om naar Mirjam, en zie, zij was melaats. Daarom zei Aäron tegen Mozes: Met uw toestemming, mijn heer, leg toch niet op ons de zonde waarmee wij dwaas gehandeld hebben en die wij begaan hebben. Laat zij toch niet zijn als een doodgeborene, van wie, als hij uit het lichaam van zijn moeder komt, de helft van zijn lichaam al verteerd is!
>
> NUMERI 12:10-12

Zo melaats moet ze dus geweest zijn. Ze zag eruit als iemand die geboren was met half verteerd vlees. Het moet een behoorlijk afschuwelijk gezicht zijn geweest. Mirjam werd op slag met melaatsheid getroffen, en dus smeekt Aäron voor haar.

Waarom werd Aäron niet getroffen? Daar waren waarschijnlijk een paar redenen voor. Eén reden was dat hij waarschijnlijk niet de aanstichter van de kritiek was. Hij ging waarschijnlijk gewoon met zijn oudere zus mee. Ten tweede was hij de hogepriester. Als hij zeven dagen onrein was geworden, zou dat de hele tabernakeldienst hebben onderbroken. Aäron was eerder zelfs met meer dan dit weggekomen: het gouden kalf. Hij lijkt er heel vaak zonder straf vanaf te komen. Ik

weet niet precies waarom. Dat is de genade van God. Ik denk dat het komt doordat hij een zwakke wil heeft, maar dat verontschuldigt slecht gedrag niet. Toch leek hij in deze situatie niet zo streng behandeld te worden als Mirjam.

> Toen riep Mozes tot de HEERE: O God, genees haar toch!
>
> NUMERI 12:13

Gewoon zo.

> De HEERE zei tegen Mozes: Stel dat haar vader haar verachtelijk in haar gezicht had gespuwd, zou zij niet zeven dagen te schande worden? Laat haar zeven dagen buiten het kamp gesloten worden, en daarna weer opgenomen worden.
>
> NUMERI 12:14

Hij zegt: ‘Wat Ik haar heb aangedaan, is erger dan wanneer een vader haar in het gezicht spuugt. Ik toon Mijn volstrekte afkeer van haar.’

> Zo werd Mirjam zeven dagen buiten het kamp gesloten.
> Het volk brak niet op, totdat Mirjam weer in hun midden opgenomen was.
>
> NUMERI 12:15

Dus het hele kamp moest op haar wachten, wat heel vernederend voor haar moet zijn geweest.

> Maar daarna brak het volk op van Hazeroth, en zij sloegen hun kamp op in de woestijn Paran.
>
> NUMERI 12:16

Van daaruit stuurden ze verkenners het land Kanaän in. Ze waren op dat moment dus eigenlijk heel dicht bij het land Kanaän.

Er wordt ons elders verteld dat mensen die te voet van Egypte naar Kanaän reisden, daar normaal gesproken veertien dagen over zouden doen. Maar zij zwierven veertig jaar rond, omdat ze het maar niet goed konden doen. Niet omdat ze verdwaald waren, maar omdat God hen oordeelde vanwege hun opstandigheid. We zullen het over hun opstandigheid hebben wanneer we terugkomen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Numeri 10:1-2
- Numeri 10:3-4
- Numeri 10:5
- Numeri 10:6-10
- 1 Korinthe 14:6-8
- Numeri 10:11
- Numeri 10:12-13
- Numeri 10:14
- Numeri 10:17-18
- Numeri 10:21
- Numeri 10:28-29
- Numeri 10:31
- Numeri 10:30
- Numeri 10:31-32
- Numeri 10:33
- Numeri 10:34-35
- Psalmen 68:2
- Psalmen 68:3-4
- Numeri 10:36
- Numeri 11:1-3
- Psalmen 118:24
- 1 Thessalonicenzen 5:18
- Numeri 11:4
- Numeri 11:13

- Numeri 11:5-6
- Numeri 11:7
- Numeri 11:8
- Numeri 11:9
- Numeri 11:10
- Numeri 11:11-12
- Numeri 11:13-15
- Filippenzen 1:21
- Filippenzen 1:22-23
- Numeri 11:16-17
- Numeri 11:18-20
- Numeri 11:21-22
- Numeri 11:23
- Jesaja 59:1
- Numeri 11:24-25
- Numeri 11:26
- Numeri 11:27-28
- Numeri 12:2
- Numeri 11:29
- Joël 2:28-29
- 1 Johannes 2:26
- 1 Johannes 2:27
- Numeri 11:30
- Numeri 11:31
- Numeri 11:32
- Numeri 11:33-34
- Psalmen 106:13-15
- Numeri 11:35
- Numeri 12:1
- Numeri 12:3
- Numeri 12:4
- Numeri 12:5-8
- Psalmen 105:15
- Numeri 12:9

- Numeri 12:10-12
- Numeri 12:13
- Numeri 12:14
- Numeri 12:15
- Numeri 12:16

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.